Napsal uživatel Marko Čermák
Pátek, 25 Srpen 2006 04:00

Slunce mě připejkalo k asfaltu pod velikým topolem u Tábora, kde jsem marně uhejbal polední výhni a marně a marně pokyvoval rukou, sotva od Jordánu zahřměl motor. Zůstal jsem tu poslední a polykal rozpálenej prach silnice od časnýho dopoledne, hlad mi už dávno utáh' žaludek do svěráku, ale nemoh' jsem to vzdát, což kdyby tudy frčel zrovna vysloužilej tramp a poznal svoji rasu.

V polední výhni mlaskaly pneumatiky auťáků v roztaveným asfaltu hodně zřídka a upocený polonahý šoféři ve slamácích snad ani neregistrovali moji mátoživou postavičku, kterou vír prachu za každým auťákem vždycky víc připodobnil šedožlutýmu

Ilustrační foto: Jiří Lipka - Carmen

nánosu příkopů. Pochopil jsem, že bych dneska férovou hrou přišel určitě o zdravej rozum. Okopal jsem už z nudy všechny patníky, oloupal kůru z topolu a zpřevracel každej šutýrek.

Naproti za silnicí se třásl vzduch nad rozžhavenou flotilou vojenskejch gazů a v zabělenym okně dřevěnýho baráku visely pruhovaný pyžamový kalhoty - marodka - obvazy - blesklo mi to v hlavě jako karbaníkův poslední trik.

Rázem jsem ožil tou špatností a vůbec mi nepřišlo líto ústupu až do středu města. Bůra stačil na balík a už jsem běžel zas nahoru topolovou alejí - tak. Ve skrytu jsem seděl a pečlivě omotával bosou a špinavou nohu, pěkně jak nás to učili někde v lyžařským kurzu, nebo na vojně, jen paleček luftoval. Taky leukoplast navrch, aby bylo vidět odbornou práci. Stíny topolů už pomalu přelejzaly silnici, ale slunce pálilo neúnavně, proklínaný stejně nevděčně jako v zimě severák, co se zakusuje do tváří. Občas proplul i zahraniční bourák, ale teď jsem věřil matinkám, co nabádaj' starýho, aby jel opatrně. Připadal jsem si chviličku jako krysa, ale pak se mi vybavily ohrnutý pysky a mastný obličeje dopoledních šoférů.

Opřel jsem zafačovanou nohu o patu do pózy trpitele a sledoval jak tudor doběhnul jen pár metrů za můj topol a stál Chtělo se mi rozběhnout se k tomu zázraku, ale s mučednickou grimasou jsem doťapkal k vozu.

"Dali vám tetanovou injekci?" zeptala se přívětivá paní, co mi ochotně udělala místo na zadním sedadle. "Měli by ten Jordán konečně vyčistit, to už je kolikátej případ a koupou se tam i malý děti. Já pořád myslím na toho svýho - jel na kole na sever a vůbec nepíše, už je tam týden."

Jak jsme tak frčeli, vztahovali zbědovaný kámoši ruce k našemu vozu. Kdyby to šlo, zamával bych jim bílou hnátou, ale třeba by to taky slupli a ještě mě litovali.

Když se pak nad západem vysunula bariéra mračen a zablejsklo se na časy, šéf mýho zázraku si nadzdvih' černý brejle a přibrzdil u refýže: "tak my už dál nejedeme, hodně štěstí - nezlobte se, jsme z Pankráce, tady už máte tramvaj a vezměte si ještě těhle pár jablek, ať se vám to brzy zahojí."

V tramvaji jsem nabídnutý místo odmít' a zalez' dozadu do kouta. Cítil jsem totiž jakoby mi z ruky vypadávaly utajený cvikový esa.

Přetištěno za sbírky Vandrákův rok